

Ivan Albreht:

Večerna molitev.

Čakaj, življenje, postoj!
Trpko si, mrzlo in trdo —
vendar še rad bi s teboj.

Leta so v cvetju — kaj meni bolest!
Pot naj bo kriva, pot naj bo prava —
kje naj si iščem uglajenih cest,
kadar smrt kaže koščeno mi pest!

Čakaj, življenje, postoj!
Rad bi v skrivnosti in rad bi bil tvoj:
Ne kot junak, ki gre boj bojevat,
ampak kot gost in le vabljeni svat
v tajni ljubezni drhtečih noči . . .

Tam bi še čul, kaj nebo si šepeče,
kaj si obljublajo zvezde blesteče,
kaj si prisegajo vetri v daljini.

Vzemi, življenje, objemi me, primi,
da se še enkrat vsa kri raziskri mi,
v ognju vzplamtijo mi bolne oči . . .

Kratki so hipi . . . življenje, postoj!
V zadnjem trenutku še rad bi bil tvoj.

V svet.

Hej, v svet, le v svet
kot v vetru cvet,
visoko do neba,
globoko do pekla —
naj bo že blaženost,
naj bo trpljenje —
le v svet, v široki svet!